

23 Mayıs, En Uzun Gece

İçeriği Yazan: [Ece ERDAĞ](#) [1] Zaman: Pzt, 01/06/2009 - 06:00

Yazar: Ece ERDAĞ

Ece ERDAĞ

"Neden böyle acıydın
Neden böyle ağırdı
Neden niçin bu sokaklar böyle boş
Niçin neden bu evler böyle dolu?
Sokaklarla sokur evler
Sokaklarla atar mabın
Kantlerin
Sokaklar kent
Kentler üçe
Kahkahane varı başı gözleri"

Yürümeye yeni başlamış bir çocuk, iri gözlü bir çocuk, Ercan, koşuyor annesinin kollarına. Annesi, İfade Hanım, terzi İstanbul’da, zamanın şöhetlerinin sahne kostümlerini dikeyor Küçükyalı’daki atölyesinde. İfade Hanım’ın eşi Recep Bey, Romanya’dan göçme deri tüccarı ve ayakkabı ustası. Şimdilerde sanatını bırakmış, bir bakkal dükkânı açmış Küçükyalı’da. Bakkal dükkânı yetimhaneye çok yakın. Çocukları çok seviyor Recep Bey, gelen her çocuğa dut kurusu, erik kurusu ikram ediyor. İflasın eşiğine gelmesinin nedeni de bu, İfade Hanım öyle diyor. Abla Müjgân ve ortanca çocuk Mübeccel; dünya güzeli iki kızları bu ailenin...

İstanbul'un o halini görmedim, ama içimde hissedebiliyorum leylak kokusunun deniz kokusuna karışmış halini. Ortalık sessiz sedasız, güneş sanki bir başka parlak, ağaçlar bir başka yeşil, insanlar bir başka güzel, deniz bir başka mavi... Derken, Küçükyalı Çamlık Gazinosu'nun burnundan yirmili yaşlarındaki çelik gibi delikanlı atlıyor denize. Bir süre suyun altındaki izdüşümü görülüyor, sonra kayboluyor suyun altındaki iz; aradan bir hayli zaman geçince İfade Hanım panikliyor, "kaç dakika geçti, oğlan çıkmadı suyun yüzeyine Recep" diyerek ayaklanıyor. Burna kadar ilerliyor. Ercan suyun yüzeyinde öylece duruyor, sırf annesini korkutmak için. Ölü gibi duruyor. İfade Hanım çığlığı basıyor, en yakındaki sandalyeye oturuyor, beti benzi atmış. Ercan, Çamlık Gazinosu'nun dik merdivenleri ikiser üçer atlayıp annesine yaklaşıyor, sımarıyor. Boynunda havlusu...

Boğaz kıyısında bir yalı, dalgalar çarpıyor üst kat balkonuna, Belgin henüz birkaç yaşında. Dayısının

kucağından denize bakıyor. Dayısının ismi Ercan, Almanya'ya gidecek; iş bulmuş. Veda etmeye gelmiş. Askeri okulu yarıda bırakmış, talihsizlikler yaşanmış, yanlış anlamalar, yargısız infazlar, oysa ne kadar çok istiyordu Ercan üniforma giymeyi... Ama gidecek Ercan, ablası Mübeccel'in gözleri yaşlı, acayip acayip tembihlerde bulunuyor, bugün bana neleri tembihliyorsa o gün de kardeşine aynı şeyleri tembihliyor. "Sakin üşütme" diyor, "miden kötü olursa nane limon kaynat", "ayaklarını üşütme", "bize mektup yaz", "paranı çarçur etme, tutumlu ol"...

İlk ayrılıkları değil belki ama o zamana kadar yaşanmış ayrılıkların en uzun olanı. Oysa Mübeccel çok bağlı Ercan'a. Küçük kardeşi değil de oğlu gibi seviyor Ercan'ı, hep elinden tutuyor. O kadar ki, Çorlu'daki fotoğrafçı ermeni adamcağızın bile dikkatini çekiyor bu bağlılık, ikisinin fotoğrafını çekiyor kara örtülerin altına girip de... Şimdi o fotoğraf Mübeccel'in salon çekmecesinde. Mübeccel ağlıyor. Bir süre daha ağlayacak, inkâr edecek, kabullenecek ve yasını tutacak, canı acıyacak, kendisi de biliyor.

Ercan hayat telaşına kapılıyor, çocuklar, okullar, evler, 55 model

Oysa bu gece su gibi akıp geçmiyor... Bazıları için geçmek bilmiyor bu gece. Ercan'ın sevgilisi Neşe için mesela. Nefes alamadığını hissediyor belki de Neşe. O olmadan nefes alamadığını, belki ampute gibi hissediyor. Bir parçası eksik, onu ayakta tutan parçası; ancak o eksikliğe karşın muazzam bir ağrı var ortada. Bir yokluğun karşılığında böyle bir ağrı oluşu bile tuhaf bu gece onun için. Ya da Müjgân, ağlıyor telefonun ucunda, “ne kadar iyi olabilirim ki” diyor, ya da Mübeccel, hayattaki ilk sorumluluğunu yitirmiş. Ercan'ın öldüğü ana odaklanmış. İyi değil Mübeccel, bunu kaldırabilir mi, onu düşünüyor.

Bu kahpe dünya için çok önemli biri olmayabilir Ercan,

Küçük bir kız çocuğunun bir damlacık ömründe sahip olduğu ilk kırmızı ayakkabılar unutulmazdır ya hani, ilk rugan ayakkabılar, bilekten bağlı, aslında ayaklarını da acıtan o kırmızı ayakkabılar... O iki damlalık ömrün ikinci damlasını kutlarken kutu içinde gelen hediye, kırmızı rugan ayakkabılar. Havalara uçmalar, zıplamalar, şımarmalar... İlk kırmızı ayakkabılarımı, dahası ilk kırmızı ayakkabı kavramımı bana hediye eden kalbi kocaman adam yok bundan böyle. Ölümünden sonra yaşama inanmayan biri olmanın acısı var içimde sadece. Belki inansam “diğer” dünyaya, umut ederdim, geri dönmeyecek olma gerçeğini bilsem bile umut ederdim ki, diğer tarafta da olsa birileri var.

Şaşıma bir boşluk olacak şimdi, yeri dolmayacak bir boşluk. Fransızca sohbetler yetim kalacak, dünya klasiklerini konuşacak insanlardan biri daha eksilmiş olacak, gündemi etkileyen biyolojik gelişmeleri tartışacağım bir kişi daha... Almanya'nın sosyo-ekonomik durumunu öğrenmek daha da zorlaşacak. Hele ki balık yemekleri için süper tarifler, hangi balığın hangi mevsimde yenmesi ve avlanması gerektiği gibi bilgileri, araba kullanmanın incelikleri... Artık uzakta... Biliyorum... Belki de güzelliği burada. Yılda sadece iki üç kez gördüğüm birinin eksikliğini hissedecek olmak anlamlı. Biliyorum, garip bu, ama anlamlı. Bunu Ercan'ın çocukları ya da karısı asla kabul etmeyecek, belki de anlamayacak ama bu onların hayatları için de anlamlı bir boşluk olacak. Artık geceler biraz daha uzun olacak, ailenin toplandığı günlerdeki apansız suskunluklar biraz daha uzun olacak, çok çok çok nadiren rastlayacağım Cadillac'ları tarif edebileceğim bir kişi daha eksildi yeryüzünden.

Hemen Nazım düşüyor aklıma:

Ben senden önce

Giderin arkasından gelen
Gideri bulacak mı zannediyorsun?
Ben zannetmiyorum bunu.
İyisi mi, beni yakınsın,
Odanda ocağın üstüne korsun
İçinde bir kavanozun.
Kavanoz camdan olsun,
Seftir, bevar camdan olsun

Ki içinde beni görebilesin
Fedakârlığımı anlıyorsun
Vazgeçtim toprak olmaktan,
Vazgeçtim çiçek olmaktan

Senin yanında kalabilmek için.
Ve her şeyin için
Yağyurun yanında senin.
Sonra, sen de ölünce
Kervansarayına gelinin.
Ve onda beraber yaparsız
Kükürün içinde külün
Ta ki bir savruk gelin
Yahut vefatız bir torun
Bizi oradan alana kadar...
Ama bir
☐ zamana kadar
☐ kadar
Kampacıdır ki birbirimize,

hidrogeno cükürte bile maddelerimiz

Yeni yama alıncak.
Topyakla beraber dökülecek
ve bir gün yama bir çocuk
Bu yamalı parçaların yeniden birleşmesi
Seyahat etmekte
Bir çocuk seyahat
Biri aynı

Biri de ben...

Yürümeye yeni başlamış bir çocuk gibi çekingen adımlar atarak ilerliyor bir adam annesine doğru. Gözleri çok iyi görmediğinden durup gözlüklerini temizliyor, saçları kırışmış ve alnı açılmış, gerçi annesi de onu ayakta bekleyemeyecek kadar yaşlanmış tabii. Genç adamın Çamlık Gazinosu'nun burnundan denize daldığı yer,

nehir yolu dırma, İstanbul'un beyaz binalarına karşın deniz kütüğü de değişti, Almanya da değişti, Beşik de değişti, bir de seninle Beşik'in gün geçtikçe azalması varmış. Yengizinde en uzun gece 23 Mayıs değil bu kez 23 Mayıs... Bir anneden bir avuç insan için...

İfade Hanım kollarını açıyor, kucaklaşıyorlar...

[\[2\]letisim@politikadergisi.com](mailto:[2]letisim@politikadergisi.com)

[Bu yama, Politika Dergisi Sayı 15'te yer almıştır. Tüm haklardan sorumlu olan bu sayının indirimleri değildir.]

Sayı 15'i indirmek için [buraya](#) tıklayınız. [3]

Yorumlar

- [Kültür/Sanat](#) [4]

Kaynak URL (19/04/2024 - 01:05 tarihinde yazdırıldı):

<https://politikadergisi.com/makale/23-mayis-en-uzun-gece>

Bağlantılar:

[1] <https://politikadergisi.com/pd-uye/ece-erdag>

[2] <mailto:Ece.Erdag@PolitikaDergisi.com>

[3] <http://www.politikadergisi.com/sites/default/files/PD15.zip>

[4] <https://politikadergisi.com/category/icerik-kategorileri/kultursanat>